

UTLOTTA, v. a. 1. Uttaga genom lottning. — Äfv. *Lotta ut.* — *Utlottning*, f. 2.

UTLUTA, v. a. 1. 1) Se *Utlaka*. — 2) (kem.) Tvätta på filtrum (se *Tvätta*). — *Utlutande*, n. 4. o. *Utlutning*, f. 2.

UTLYFTA, v. a. 1. o. 2. Lyfta och utsätta, utställa eller utföra. — Äfv. *Lyfta ut.*

UTLYSA, v. a. 2. 1) Med ljus ledsaga ut. — 2) Offentligen ifrån predikstolen förkunna, påbjuda. *U. sockenstämma, auktion. Riksdagen, mötet är utlyst till den 1:sta i nästa månad.* — Äfv. för begge bem. *Lysa ut.* — *V. imp.* Lysa sista gången för brudfolk. I uttrycket: *Det är utlyst*; eljest säges *Lysa ut.* — *Utllysning*, f. 2.

UTLÅNA, v. a. 1. o. 2. Gifva till låns. *U. böcker, penningar.* — Äfv. *Låna ut.* — *Utlånande*, n. 4. o. *Utlåning*, f. 2.

UTLÅTA SIG, v. r. 5. (böjes som *Låta*) Muntligen eller skriftligen yttra, förklara sin tanke, redogöra för sin åsigt om något. Brukas mest i skriftspråket, dels om enskilda yttranden, dels om offentliga, af embetsmän afgifna. *U. sig illa, fördelaktigt, lofordande om någon. Kollegium har blifvit anbefaldt att u. sig i ämnet.* — *Syn.* Yttra sig, Förklara sig.

UTLÅTANDE, n. 4. Yttrande i embetsärenden. *Afgifva u. om något till en person. Infordra ens u. Remittera en skrift till ens u. Efler inhämtadt u. af N. N.* — *Syn.* Betänkande, Förklaring.

UTLÅTELSE, f. 5. Se *Yttrande*. *Ha besynnerliga, djerfva u-r.*

UTLÄGGA, v. a. 2. (böjes som *Lägga*) 1) Utföra och lägga på ett ställe, lägga utanför, lägga under bar himmel. *U. väf till blekning. U. nät, hanka ut dem i en sträcka uti sjön, för fiskfångst.* — 2) Breda ut. *U. sina varor.* — 3) Utvidga, göra vidare. *U. fartyg. U. en klädning.* — 4) *U. penningar*, utgifva p. i förskott. — 5) Uttyda, förklara. *U. bibeln.* — Äfv. för alla bem. *Lägga ut* (mindre väl för bem. 5, men oftare för bem. 5 o. 4).

UTLÄGGANDE, n. 4. Handlingen, då något utlägges. Se *Ullägga*, alla bem.

UTLÄGGARE, m. 5. En, som utlägger, uttyder, tolkar en skrift, eller deröfver författat en utläggning. — *Syn.* Exeget.

UTLÄGGNING, f. 2. 1) Se *Ulläggande*. — 2) Ord, mening, skrift, hvarigenom en författare uttydes, förklaras. *U. öfver bibeln.* — 3) Ett fartygs utgående ur hamn. — 4) Tillökning i vidd. *U. på en klädning.*

UTLÄGGNINGSKONST, f. 5. Se *Exegetik*.

UTLÄNDNING, utlännning, c. 2. Person ifrån främmande land.

Anm. Skrifves, enligt språkets analogi, rättast *Utländing*, ell. ännu bättre genom assimilation *Utlänning*.

UTLÄNDSK, a. 2. Som tillhör eller har afseende på främmande land; kommen utrikes ifrån; utrikes född, växt, gjord, o. s. v. *U-a moder, seder. En u. man, qvinna. U-a varor.* — *Syn.* Utrikes.

UTLÄNDSKA, f. 1. Utländsk qvinna.

UTLÄRA, v. n. 2. Sluta sin lärotid; uppnå fullkomlig skicklighet i en konst, ett yrke. *Han har snart u-t.* — Oftare *Lära ut.* — *V. a.* Lära en annan något, som man ensam kan eller blott få kunna. *U. konsten att spä.* — Äfv. *Lära ut.* — *Utlärd*, part. pass. o. adj. Som slutat

sin lärotid; fullkomligt skicklig i konst, yrke. (Fam.) *U. på skålmstycken, elakhet.*

UTLÄRING, m. 2. Lärling, som snart lärt ut och skall bli gesäll.

UTLÄSA, v. a. 2. Läsa till slut. *Har du u-st boken?* — Oftare *Läsa ut.*

UTLÖPA, v. n. 5. (böjes som *Löpa*) 1) Springa ut. *Han är utlupen i staden.* — 2) Utgå ur hamn. *Skeppet har utlupit.* — 3) Flyta ut, falla ut. *Donau u-per i Svarta Hafvet.* — 4) Hastigt fara ut. *Linan, trossen har utlupit.* — 5) Utsträcka sig, ligga i en sträckning. *En bergsrygg, som u-per långt i hafvet.* — 6) Förlöpa, gå till ända. *Tiden är nu snart utlupen. Uret är utlupet*, dess lod äro nedgångna. *Timglasat är utlupet*, sanden deri är utrunnen. — Äfv. för alla bem. *Löpa ut* (hellre för bem. 1, 3, 4, 5). — *Utlupen*, part. pret. Som lupit ut (för bem. 1, 2, 4, 6). *U. vexel*, en sådan, hvars betalningstermin är slut. *U. kallas äfven en kula*, som icke har sin fulla fart. — *Utlöpande*, n. 4. (för alla bem.) och *Utlöpning*, f. 2. (för bem. 2 och 4).

UTLÖSA, v. a. 2. Genom lösens erläggande befria, återvinna, utbekomma. *U. en fånge. U. någon ur fångenskap, ur slafveri. U. part, dom, utslag. U. en medarfvinge*, gifva honom betalning i penningar för hans arfslott i fastighet. — Äfv. *Lösa ut.* — *Utlösande*, n. 4. o. *Utlösning*, f. 2.

UTMAGRA, v. a. 1. Göra mycket mager. *Mödorna ha u-t honom. U. jord.* — *U-s*, v. dep. Blifva mycket mager. — *U-d*, part. pret. Som blifvit mycket mager. — *Utmagrande*, n. 4.

UTMALA, v. a. 1. Genom malning förvandla till. *En tunna hvelte kan u-s till så och så mycket mjöl.*

UTMANA, v. a. 1. Fordra, begära af någon, att han inlåter sig i strid, täflan, spel. *U. någon på duell, på värja, pistol, på brädspel, på ett parti schack, på kapplöpning.* — Äfv. *Mana ut.* — *Utmanande*, n. 4.

UTMANARE, m. 5. Den, som utmanar eller utmanat.

UTMANING, f. 2. 1) Utmanande. — 2) Se *Utmaningsbref*.

UTMANINGSBREF, n. 5. Bref, hvori någon utmanas på duell.

UTMANINGSHANDSKE, m. 2. pl. — *handskar.* Handske, som kastas till utmaningstecken.

UTMANINGSTECKEN, n. 5. Tecken, hvarigenom någon utmanas på duell.

UTMARK, f. 5. Ostängd mark, tillhörig by eller hemman.

UTMARKA, v. a. 1. Sälja marktals. — Äfv. *Marka ut.*

UTMARSCH, m. 5. Utmarschering.

UTMARSCHERA, v. n. 1. I marsch uttåga. — Äfv. *Marschera ut.* — *Utmarschering*, f. 2.

UTMATTA, v. a. 1. 1) Alldeles afmatta, göra mycket matt. *Att stå mycket, u-r kroppen till slut.* — 2) (fig.) Göra mindre gifvande, betaga bördighet. *U. jord, åker.* — Äfv. *Matta ut.* — *U. sig*, v. r. Försätta sig i ett tillstånd af stor mattighet. *U. sig genom arbete.* — *U-s*, v. dep. Blifva mycket matt. — *U-d*, part. pret. *U-t tillstånd*, stor krafternas uttömmning. — *Utmattande*, n. 4.

UTMATTNING, f. 2. 1) Utmattande. — 2) Utmattadt tillstånd.